

הלכות תפלה – יב

עניית דבר שבקדושה בטלפון

סוכה נא, ב

תניא, רבי יהודה אומר, מי שלא ראה דיופלוסטון של אלכסנדריא של מצרים לא ראה בכבודן של ישראל ... בימה של עץ באמצעיתה וחזן הכנסת עומד עליה והסודרין בידו, וכיון שהגיע לענות אמר (שהיה שליח שלפני התיבה גומר ברכתו והן לא היו יכולין כולן לשמוע קולו, רש"י), **הלה מניף בסודר וכל העם עונין אמן.**

שוע"ר סי' נה

כב וכל זה לענין צירוף ... אבל אם היו עשרה במקום אחד ואומרים קדיש או קדושה, יכול לענות עמהם כל השומע קולם, אפילו הוא בבית אחר לגמרי ... וכן לענין להוציא ידי חובה, לא אמרו שצריך שיהיה במקום אחד, אלא הש"ץ עם הציבור, אבל כשהם במקום אחד **יכול לצאת כל השומע קול הש"ץ, אף על פי שאינו עמהם**, ועל דרך שנתבאר, וכמו שיתבאר בסי' רע"ג ותר"צ.

שוע"ר סי' נז

ב ואם אמר בלחש, יש אומרים שמי שלא שמע ממנו ברכו אלא שמע הקהל שסביביו עונין אחריו ברוך ה' כו' **אינו יכול לענות עמהם, אלא עונה אחריהם אמן.** ויש מי שאומר שאם ט' שמעו ממנו ברכו ועונין אחריו, **יכולים כל הקהל לענות עמהם**, כיון שיש כאן עשרה האומרים דבר שבקדושה, וכן עיקר, כמ"ש בסי' קכ"ד (עיי' במ"א שם).

ציונים שם

כי ראית המ"א [בסי' קכד ס"ק יח] מאלכסנדריא [סוכה נא, ב] היא **תשובה נצחת.**

שוע"ר סי' צ

י אם הוא אנוס שאין יכול לבא לבית הכנסת, כגון שתש כחו, אף על פי שאינו חולה, אם אי אפשר לו לאסוף עשרה אליו, **יש לו לכוין להתפלל בשעה שהצבור מתפלל בבית הכנסת**, שהיא עת רצון ואין תפלתו נדחית, אף על פי שאינה מתקבלת ברצון כמו בבית הכנסת עם הצבור.

יא אף על פי שמי שתש כחו ואינו יכול לבא לבית הכנסת יש לו לכוין ולהתפלל בשעה שהצבור מתפללים מכל מקום זה אינו אלא **למצוה מן המובחר לפי שהוא עת רצון.**

מ"א סי' קכד

יח וכן בקדיש וקדושה וברכו, דלא מקרי ברכה שנתחייב בה אלא דבר שמחוייב לאומרו ביחיד, דאם לא כן קשה **האיך יצאו באלכסנדריא בקדיש וברכו.**

שוע"ר שם

יא אם לא שמע הברכה מפי המברך, אף על פי שידע איזו ברכה הוא מברך, מאחר שלא שמעה, אם עונה אחריו אמר **הרי זו אמן יתומה.** במה דברים אמורים כשהוא חייב באותה ברכה לברך אותה ורוצה לצאת ידי חובתו בעניית אמן אחר המברך אותה, אבל אם אינו חייב בה, שאינו רוצה לצאת ידי חובתו בזה, רשאי לענות אחר כל ברכה אף על פי שלא שמעה ... אבל **לאחר שכלתה אמן מפי רוב הצבור ...** נשלם כבר ענין הברכה לגמרי ... ואף להאומרים שכל שהוא מחוייב בדבר אינו יוצא ידי חובתו בענייה עד שישמע, מכל מקום אינו נקרא מחוייב בדבר לענן זה, אלא בדבר שמחוייב לאמרו אף ביחיד, **משא"כ בקדיש וקדושה וברכו.**

שוע"ר סי' ריג

ד אין אדם יוצא ידי חובתו בשמיעת הברכה, אפילו ענה אמן, אלא אם כן **שמעה מתחילתה ועד סופה.**

שוע"ר סי' רעג

י אם קידש בתוך ביתו ושמע שכנו הקידוש ממנו כשהוא בתוך בית שלו, ושלחנו ערוך לפניו לאכול מיד באותו מקום, יוצא בו ידי חובתו, שהרי הוא שומע במקום סעודתו, **ואף על פי שהמקדש הוא במקום אחר, אין בכך כלום.**

אגרות קודש חי"ג אגרת ד'תמז

פשיטא דמיקראפאן לא גרע מהנפת סודרין דסוכה הנ"ל.